

[Einer Jensen.]

som der regnes med ikke er Medlemmer af Arbejdsløshedskasserne. Det vil altsaa sige, at 32—33 000 Medborgere vil være uden Erhverv, ude i Arbejdsløshedssituationen, deraf, som jeg nævnte, de 30 000 uden Understøttelse. Regner man nu med, at disse repræsenterer Familieforsørgere med Børn, naar vi op paa et Antal af mellem 75 000 og 100 000, der er underkastet Arbejdsløshedens Vilkaar uden at erholde ordinær Arbejdsløshedsunderstøttelse. Disse Mennesker har ingen anden Udvej end at søge Hjælpekassen eller, hvad man helst ønsker fra de andre Partiers Side, at henvende sig paa Fattigvæsenet. Jeg siger: Hvis ikke det er Krise, saa er der vist ikke noget Sted, hvor man med Rette kan tale om Krise.

Man kræver i Øjeblikket Hjælp til Landbruget, fordi man paastaar, at Landbruget befinder sig i Krise. Ja vel, det indrømmer ogsaa mit Parti; men saa maa vi ogsaa forlange, at de andre Partier indrømmer, at der er Krise paa det Omraade, der her er Tale om. Jeg synes, det er beskæmmende for Landbrugets Mænd, at de møder i Rigsdagen med det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen i Spidsen og kræver Hjælp til det nødstedte Landbrug samtidig med, at det paagældende Medlem som Medlem af Udvalget nu gaar imod det Forslag, her foreligger.

Mit Parti har erklæret sig villigt til at hjælpe alle, der er ude i Kriesituationen. Det, man fra Venstres og de Konservatives Side vil, er at hjælpe Landbruget, saa snart der har været Krise en kort Tid; men de øvrige i Samfundet ønsker man ikke at tage Hensyn til, Landbrugets Mænd lukker Døren for de arbejdsløse og anviser dem Vejen til Hjælpekassen og Fattigvæsenet. Hvad der skal bruges til at hjælpe de arbejdsløse, er der ikke Raad til, men at stille Forslag om at hjælpe Landbruget synes man er saa fuldkommen naturligt.

Det, man gør her, er altsaa at nægte at medvirke til Gennemførelse af en midlertidig Hjælp for de arbejdsløse, eller rettere man anviser de arbejdsløse Fattigvæsenet.

Den Situation, vi er inde i, er de samme to Partier jo Skyld i. Hvis man ikke i 1927 havde ophævet den ekstraordinære Hjælp, havde vi ikke været i den Situation nu at skulle tale om ekstraordinær Hjælp til de arbejdsløse.

Hvorfor gjorde man det? Man gjorde det for at op hjælpe Erhvervene. Jeg har

nu ikke meget Indtryk af, at det har hjulpet stærkt. At Arbejdsgivernes Bidrag kunde nedsættes eller bortfalde, har ført med sig, at Aktieselskaberne efter Direktør Olesens Nytaarsbetragtninger har kunnet udbetale rigelige Udbytter i det forløbne Aar.

Endvidere gjorde man det for at kunne foretage en Skattenedsættelse for de store Formueejere. Det vil altsaa sige, at man rakte Haanden ind i Spisekammeret og tog den arbejdsløses sidste Brødskorpe for at kunne give den til de rige, til Formueejerne. Hvis Penge lugtede, saa er jeg sikker paa, at adskillige af dem, der har faaet Skattenedsættelse, vilde faa en vammel Smag i Munden ved at tænke paa, at det var fattige arbejdsløses sidste Brødskorpe, man var med til at fortære.

Og det, man har givet som Erstatning, er Fattigvæsenet! Man maa være særlig hjerteløs og egoistisk for at kunne anvise Arbejderne Fattigvæsenet — samtidig med at man forlanger Kriseforanstaltninger for Landbruget! Det, Flertallet, det, Regeringen vil, er at hjælpe *alle*, der trænger til Hjælp, ikke ensidigt, men med lige Hensyn til alle. Jeg beder de Herrer af Mindretallene tænke over, om det ikke er den rimeligste Maade at hjælpe paa i en Kriesituation.

De Konservative gør i Bemærkningerne opmærksom paa, at de har tilbudt os at ville gennemføre en fælles Krisekasse. Jeg maa herom sige, at det er jo en Veksel paa Fremtiden. Det, det gælder om nu, er at hjælpe straks. Det nytter ikke at komme ind i en teoretisk Drøftelse om, hvorledes Krisekasserne skal indrettes, den Sag befinder sig jo i det Udvalg, der behandler Spørgsmaalet om Arbejdsløshedsloven; men jeg har i øvrigt ved tidligere Lejligheder gjort opmærksom paa de Vanskeligheder, der er ved at oprette en saadan Krisekasse.

Til Oprettelse af en saadan Krisekasse stillede man sidste Aar 2 Mill. Kr. i Udsigt. Betingelsen var, at Arbejderne ogsaa skulde yde 2 Mill. Kr. Nu har jeg alt nævnt, at Kontingentet i Forvejen er saa højt, at det er umuligt at paaligne Arbejderne mere i Kontingent. Det hele er ikke andet en en Halmvisk, naar man paa Forhaand ved, at Forslaget ikke kan antages. Nu er det jo ikke saaledes, at Arbejdsløshedskasse-medlemmernes Kontingenter er gaaet ned. Vi har i de 3 sidste Aar haft en gennemsnitlig Indbetaling af ca. 20 Mill. Kr. om Aaret, det vil sige ca. 70 Kr. pr. Medlem gennemsnitlig aarligt. Paa det Tidspunkt, da man foretog Nedskaeringen af Arbejdsløshedsloven, laa Gennemsnits-